

at paavise en eneste haandgribelig Frugt af denne Uretfærdighed. Selv det ærede Medlem erkender jo, at den paagældende Lovgivning har virket paa tilfredsstillende Maade.

Nordby: Jeg har ikke udtalt mig saaledes, som den ærede Ordfører nu citerer, i hvert Fald ikke her i Dag, men maaske i Fjor; det mindes jeg for Resten ikke, og det skal jeg lade staa hen. Men jeg vil i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at vi har jo ikke noget Materiale, hvorefter der kan skønnes. Et saadant har ikke været forlangt af Udvalget, jeg har ikke forlangt det og heller ingen anden. Men efter den Foranledning, der er givet, vil jeg gerne udtale, at jeg antager, at Loven er blevet udført saaledes, at man ikke har gaaet nogen for nær. Men det er der ikke Tale om. Ingen, hverken den ærede Ordfører eller jeg eller nogen som helst anden, kan garantere for, hvad der kan ske i Fremtiden, naar Loven er, som den er. Og det holder jeg fast paa — det maa den ærede Ordfører undskylde, for saa vidt han ikke kan gaa ind paa, hvad jeg siger —, at nu er det saadan, at dette Overnævn er ganske suverænt. Og vi Aalegaardsejere har kun Retten rent formelt. I Realiteten er det Nævnet, som bestemmer, og det kalder jeg ren og skær Uretfærdighed.

Ordføreren (Sonne): Lovens Affattelse har altsaa været en saadan, at Loven har virket tilfredsstillende, ogsaa set under Aalegaardsejernes Synsvinkel, og det forekommer mig, at deri ligger Betyggelse for, at saaledes vil det ogsaa vedblivende være Tilfældet.

Landbrugsministeren (K. Pedersen): Skønt der er en Del Ændringsforslag, jeg ikke kan anbefale det høje Ting at stemme for, vil jeg alligevel udtale min Paaskønnelse af det Arbejde, Udvalget har udført. De Ændringsforslag, der er stillede af Flertallet, er, som den ærede Ordfører har gjort opmærksom paa, jo ikke af indgribende Art, og vi kan da nok slippe udover Vanskelighederne. Jeg skal ikke i særlig Grad forlænge Debatten, da de Spørgsmaal, det her drejer sig om, ikke er saa betydningsfulde, men jeg vil alligevel have Lov til at gøre en Del Bemærkninger til enkelte af Ændringsforslagene.

Den første gælder Ændringsforslag Nr. 18. Det blev af den ærede Ordfører anført, at det Spørgsmaal, det her drejer

sig om, ikke var stort, og det er det jo heller ikke, men jeg vil alligevel anbefale det høje Ting at stemme imod det. Thi naar man sætter den Bestemmelse ind, om, hvad der skal ske, naar de Embeder, der har Ret til disse Stader, bortfalder, er det, fordi man fra Statens Side indrømmer, at de Rettigheder, man paa den Maade har erhvervet sig, efterhaanden bør afløses paa en eller anden Maade, og at Staten som sagt bør vise Vejen. Men nogen stor Betydning tillægger jeg selvfølgelig heller ikke dette Ændringsforslag.

Hvad Ændringsforslagene Nr. 20 og 21 angaar, finder jeg dem ikke nødvendige, men finder kun, at de gør Forholdet lige omstændeligt nok. Jeg tror, at man med den Affattelse, Folketinget havde givet Lovforslaget, vilde have ordnet dette Forhold paa god og praktisk Maade. Men heller ikke herimod skal jeg gøre nogle Indvendinger. Jeg synes jo, at man godt kunde have beholdt Lovforslaget, som det var, men jeg skal heller ikke have noget imod at tage det, som det nu vil blive.

Ændringsforslag Nr. 24, som har været drøftet her, er der ikke Grund til at drøfte videre. Jeg er overbevist om — hvad der ogsaa fremgaar af, at kun saa faa Medlemmer har stillet dette Ændringsforslag om at Valgretsaldere forhøjes fra 21 til 25 —, at man er enig om, at Valgretsaldere herhjemme er høj nok, og at man, naar det drejer sig om Forhold som disse, uden Skade kan gaa ned med Valgretsaldere. Jeg kan ikke se, at der er nogen som helst Grund til at nære Frygt i saa Henseende.

Om Ændringsforslag Nr. 25, som er stillet af et Mindretal indenfor Udvalget, har det ærede 2det Medlem for 8de Kreds (Carl Madsen) — var det vist — udtalt sig, og jeg skal ikke i særlig Grad komme ind paa en Omtale heraf. Vi ved, at i Øjeblikket har Landbrugsministeren denne Ret, men at det ogsaa er rigtigt, som den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, at det Udvalg, som er nedsat, har strøget dette Stykke, og at Folketinget enstemmigt har indsat det igen.

Tilbage har jeg at udtale mig om Ændringsforslagene til § 7. Om denne Paragraf og disse Ændringsforslag er der ført en lang Forhandling, og jeg er enig med den ærede Ordfører i, at man kunde godt have sparet denne lange Forhandling. Vi er ikke kommet hinanden en Smule nærmere, og der er ikke fremkommet noget Argument, som man ikke flere Gange før